

Ето отъ какво естество сж увлѣченията и страститѣ на Елинъ Пелина. Тѣ ни подсѣщатъ за нѣщо младежки чисто въ неговата душа, за една нравствена и естетична здравостъ, каквато иматъ само даровититѣ и добритѣ люде. Колко малко сж голѣмитѣ, издигнатитѣ хора, които не сж станали важни, надменни и не сж се похабили поради странене отъ природата!

Тая естествена, природна простота на Елинъ Пелина се оглежда и въ неговитѣ повести, разкази и стихове. Тѣхъ той е писалъ само, когато е ималъ вдъхновение, когато е усѣщалъ въ душата си живи, ясни образи, които трѣбва да сподѣли съ читателя. За него творчеството не е наказание, не е мъка, а радостъ.

Както всички голѣми писатели, Елинъ Пелинъ пише на естественъ и простъ езикъ, който за насъ, читателитѣ, се лѣе почти неусѣтно; ние се увличаме въ него и не можемъ дори да допустнемъ, че това, което четемъ, е измѣчвало автора. Той лесно намира хубавия изразъ и едно следъ друго рисува точно и свежо своитѣ образи.

Образитѣ на Елинъ Пелинъ сж незабравими, неувѣхващи. И онова, което е писалъ преди четиридесетъ години, днесъ е свежо, живо, като че току що е родено въ душата на поета. Тѣй е, защото Елинъ Пелинъ не се мъчи да измислюва — а само улавя живота и ни го представя най-просто, съ думи топли и образни.

Въ всички произведения Елинъ Пелинъ ни показва, че той обича човѣка, обича доброто, хубавото и справедливото. Той има чисто сърдце и будна съвѣсть: — вълнува читателя, извиква сълзи на очитѣ му или разтваря устата му съ радостна усмивка. И това е, може би, най-ценното на Елинъ Пелина. Такива творци не пишатъ много, не сѣдатъ често на масата — но онова, което напишатъ, живѣе дълго, цѣли вѣкове, защото е живо дѣло, живо отражение на природата и живота.

